

Artefakt

-1-

Paul se už nemohl dočkat začátku prázdnin, přesněji dne, kdy se měl vydat na svůj prázdninový pobyt u dědečka v Korinu. Jeho nadšení nemohlo zchladit ani vyhubování od rodičů, kteří nebyli zrovna nadšeni z jeho vysvědčení. Hlavně ta trojka z dějepisu. Ne, že by ho historie nebavila. Jenom ho nebavila v suchopárném podání jeho učitelky, kterou její práce zřejmě už dlouho nebavila a podle toho její výuka i vypadala. Kdy který panovník vydal jaký zákon, kdo bojoval proti komu ve které bitvě. Paul měl rád příběhy. Takové, jaké mu vyprávěl jeho khoriniský děda, plné hrdinů, draků, démonů a kouzel. A ze všeho nejvíc se mu líbil ten o Bezejmenném, který si nechal vyprávět alespoň stokrát, a znal jej téměř nazpaměť. Podle učitelky jen hloupá, fakty nepodložená legenda. Pomyslel si, jaká je škoda, že dědeček neučí na jeho škole. To by měl z dějepisu samé jedničky.

Rozhodl se, že dědovi ještě zavolá, aby se ujistil, že platí, na čem se domluvili.

-2-

Starožitník Leon domluvil se svým vnukem a odložil telefon na pult vedle kasy. Už se na kluka těšil. Zapsal si na kus papírku čas příjezdu trajektu, jen pro jistotu, jinak byl ovšem na svou paměť pyšný, vzhledem k jeho věku mu sloužila velmi dobře. Přičítal to hlavně svému koníčku, totiž četbě starých knih v historické elejštině, což byl gramaticky i sémanticky docela složitý liturgický jazyk používaný v době Temna, jak historici nazývali období, kdy se údajně používala magie. Souviselo to ostatně s jeho zájmem o alchymii a magii této éry. Trvalo mu asi 5 let pečlivého samostudia v klášterním archivu, než dokázal smysluplně překládat dobové texty, modlitby, zaklínadla a zaříkadla. I díky těmto svým znalostem mohl provozovat svůj krámk, ve kterém se nacházela celkem úctyhodná sbírka předmětů rozličného charakteru, tedy kromě uměleckých děl, starých obrazů, soch, knih, šperků i zajímavé množství předmětů magického rázu. Případným zájemcům o koupi takového artiklu mohl říci spoustu informací, které přidaly na atraktivnosti zboží.

Ne všechny artefakty byly samozřejmě na prodej, některé byly součástí jeho osobní sbírky. Často se jednalo o horké zboží, které se rozhodl nenechat dále kolovat na černém trhu. Své rozjitřené svědomí uchlácholil slibem, že celou svou sbírku odkáže místnímu muzeu, do té doby se ovšem hodlal těšit z jejich vlastnictví on sám. Věděl, že se pohybuje na hraně zákona, konkrétně Zákona o kulturním a historickém dědictví, jenž se vztahoval na předměty na černém trhu nejcennější, tedy pocházející z Temného věku. Jednalo se především o magické artefakty jako například staré pergamenové svitky, které sloužily ke kouzlení a zaříkávání, grimoáry a rituální knihy, a především pak runy. Tyhle kamenné artefakty byly skutečnými raritami, zachovalo se jen několik málo exemplářů, všechny ovšem rozbité a později opět slepené. I přesto měly obrovskou cenu, větší, než ty, co zůstaly vcelku, neboť byl na nich vyrytý nápis v elejštině. Představovaly totiž jediný důkaz existence runové magie v období Temného věku. On sám vlastnil jeden exemplář prázdného kamene, a pokud věděl, korinské muzeum vlastnilo dva slepované s nápisem, které ovšem archiváři nevystavovali a byly uloženy v depozitáři. Pokud by se našel neporušený runový kámen s nápisem, bylo by to jako najít svatý Innosův grál.

Leon se probral ze svého zasnění a chtěl se alespoň pokochat novým přírůstkem do své sbírky, starou knihou vázanou v kůži, která měla pojednávat o kouzlech vodní magie. musel se ale věnovat zákazníkovi, který právě přišel.

Cesta vlakem a trajektem ze Sildenu do města Korin na ostrově téhož jména trvala přes tři hodiny, Paul měl tudíž dost času promyslet plány, co podnikne během svého prázdninového pobytu. Nejvíce se těšil na výlety s dědečkem, každý rok prozkoumávali jinou část ostrova, třeba loňský výlet do Jarkdanu byl parádní, i přes množství turistů, kteří se jako spolu s nimi kochali starodávnými památkami. Dědeček ho ale zavedl i na místa, o kterých věděl jen málokdo, třeba skalní město v pouštní oblasti, kde dokonce v písku našli starou tabulku, ze které měl děda velkou radost. Všechna tato místa znal asi nejlépe z místních a hlavně hodně věděl o jejich historii a mýtech s nimi spojenými. Letos se domluvili, že navštíví Rhobarovo údolí, kde mu děda slíbil ukázat, kde se Bezejmenný podle legendy utkal s draky. Vždycky, když poslouchal dědečkovu živou vyprávění, v duchu si představoval bitvy se skřety (ještě jako malý kluk jednoho vycpaného dokonce viděl na vlastní oči v Korinském muzeu a měl z toho ještě tři dny těžké spaní), a zároveň lítoval své spolužáky, kteří tou dobou lyžovali v Normaru, nebo se vyvalovali na varantských plážích. Lepší možnost, jak trávit své měsíční volno, si nedokázal představit.

Bartoloměj byl Leonův pravidelný klient, stavoval se u něj tak dvakrát do měsíce, občas donesl něco zajímavého na prodej, jindy jen tak nezávazně pokecali. Tentokrát do jeho krámu přišel s tipem: posílá jej jeho známá, které umřel manžel a kromě dědictví jí zanechal spoustu harampádí, které našla na půdě. A jestli by se Leon nemohl zastavit a ty krámy si prohlédnout, jestli mezi nimi nenajde něco, co by se dalo prodat. Pokud možno ještě dnes.

Leon věděl, o koho jde. Dnes ráno slyšel, že umřel Lotar, starý podivínský morous, který bydlel na Horním městě, což byla čtvrť bohatých lidí, většinou podnikatelů. Jeho ženu Barboru občas vídal v místním marketu, kde nakupovala pro svého nemocného chotě potraviny a léky, a nikdy si nezapomněla všem, včetně něj, nahlas postěžovat na svůj těžký úděl starostlivé manželky. Neměl tu ženskou rád, věděl, že se o svého muže nestará ani tak z lásky a manželské oddanosti, jako spíš ze strachu, aby jí náladový manžel nevyškrtnul ze závěti. Beztak ho ta hašteřivá semetrika o hezkých pár let sama připravila. Ale kšeft je kšeft, pomyslel si, zavřel krám a vydal se do Horní čtvrti.

Stisknul zvonek na dveřích a čekal, dokud mu vdova neotevřela. Pozdravil, vyjádřil soustrast a po vyzvání vešel do starého, zatuchlého domu. Barbora za ním zavřela dveře a pobídla jej, aby šel dál, do kuchyně, kde na stole ležela velká krabice. Přistoupil k ní a bez řečí se dal do prozkoumávání jejího obsahu. Barbora stála za ním a pozorovala jej. Leon vytahoval věci na stůl. Nečekal, že najde kdovíco, byla to spíš veteš bez větší hodnoty, snad jen stará hudební skříňka by se dala prodat. A možná i ta dýka, vykládaná slonovinou, ale musel by jí nechat opravit u klenotníka. Jinak nic mimořádného. Vytáhnul na stůl poslední předmět – bylo to něco zabaleného v kusu šedé látky. Když ji rozbalil, málem se mu zastavil dech. Hleděl na kus černého zaobleného kamene, ve kterém okamžitě poznal runový kámen. Barbora si všimla, že se s ním něco děje. Přiskočila ke stolu s nadějí, že se v těch krámech přeci jen našlo něco, o co by ten starý vetešník mohl mít zájem. Leon se vzpamatoval a rychle nasadil lhostejný výraz. Zakroutil hlavou a řekl, že kromě té skříňky a dýky v krabici nic moc cenného není. Ale že jí nabídne za všechno slušnou cenu. Vytáhnul z peněženky 300 Korinů a položil je vedle bedny na stůl. Barbora zklamaně sykla, ale přeci jen, když uviděla hotovost, kývla beze slova hlavou. Ty peníze pokryjí náklady na pohřeb a ještě dost zbyde. Leon se rychle rozloučil, vzal do rukou bednu a vydal se s ní do svého krámu.

Když Paul konečně dorazil do korinského přístavu, marně vyhlížel mezi lidmi postavu svého příbuzného. Dědeček tu na něj měl čekat, ale možná se zpozdl. Pršelo. Paul si natáhnul na hlavu kapuci a vytáhnul z kapsy telefon. Zkusil vytočit dědečkovu číslo. Poslouchal asi minutu vyzváněcí tón, pak to vzdal a vložil mobil zpět do kapsy. Byl unavený z dlouhé cesty a mírně znepokojen, takže se nakonec rozhodl, že půjde dědečkovi naproti. Jeho dům byl odsud asi 10 minut pěšky. Naštěstí přestalo pršet.

Leon za sebou zamknul dveře a položil krabici na stůl. Už jej nezajímala ani skříňka, ani dýka, ani cokoli jiného. Vzal do rukou šedý balíček a pomalu jej rozbaloval. Potom jen dlouho stál a pozoroval nádherný, neporušený exemplář runového kamene. S nápisem v elejštíně. Nemohl ani uvěřit tomu, že něco takového leží na jeho stole. Kde k tomu kameni Lotar přišel? Jako obchodník musel hodně cestovat, mohl tedy narazit na ledacos zajímavého, patrně to koupil od nějakého překupníka, aniž by jeden z nich tušil, oč se vlastně jedná. Toto byl nález století!

Chudák Barbora, pomyslel si s úšklebkem na rtech, ta ani netušila, jaký poklad jí ležel na půdě. Na černém trhu s magickými artefakty by za tohle člověk získal tolik peněz, že by měl do konce života vystaráno. Historická hodnota však byla nevyčísitelná. Z doby, kdy král Sebastin zakázal pod trestem smrti provozovat magii, nechal povraždit všechny mágy v Myritanu, spálit magické svitky a kladivý rozbít runové kameny (a započalo takzvané období Světla), se nedochoval jediný celistvý exemplář runového kamene s nápisem. Jistě, občas se vyskytlo pár podvržených artefaktů, a Leon si nebyl zprvu jistý, zda i tento není padělek. Při podrobném prozkoumání se však ujistil, že tvrdostí a kvalitou zrna odpovídá materiálu, ze kterého se tyto unikátní předměty kdysi vyráběly. Tahle hornina odolávala běžně používaným nástrojům a nebylo možné do ní nápis jen tak vyryt. K tomu byla potřeba magie a znalosti, které mágové k výrobě run využívali, zmizely i s nimi.

Z myšlenek ho vytrhl zvonek. Patrně nějaký zákazník, pomyslel si s nelibostí. Teď opravdu neměl náladu se s nikým vybavovat. Vzal opatrně kámen, zabalil jej do látky a vložil do šuplíku, který pečlivě zamknul. Sešel po schodech dolů, aby se podíval, kdo jej to vyrušuje. Když spatřil za sklem nahlízející tvář svého vnuka, pocítil osten výčitek svědomí – jak mohl zapomenout? Rychle přikročil ke dveřím, aby Paulovi odemknul.

Paul byl rád, že dědečka po roce opět vidí. Mávnul rukou nad jeho omluvou, Leon vypadal skutečně zkormouceně a očividně se před vnukem styděl za svou zřejmě teď už ne tak dokonalou paměť. Po vyřízení pozdravů od jeho rodičů si šel vybalit věci do svého pokojíku v podkroví. Byl večer, a třebaže venku bylo ještě dost světla, Paul cítil únavu. Sešel dolů za dědou. Ten zrovna uklízel krámek. Paul se zeptal, jestli může s něčím pomoci, ale děda jen zavrtěl hlavou. Bude stačit, když mu při večeři povykládá, co nového na pevnině, co doma, ve škole a tak. Po jídle popřál děda Paulovi dobrou noc a šel do své pracovny. Paul si lehnul do postele a skoro ihned usnul.

Ráno bylo jako vymalované, slunce svítlo do okna, kterým proudil vlahý letní větřík. Paul se rychle obléknul a sešel dolů. Dědeček měl už otevřený krámek, právě se bavil s nějakým zákazníkem a jen letmo pokynul vnukovi na pozdrav. V kuchyni na stole měl nachytanou snídani.

Během ní sprádal plány na příští dny. S dědou byli domluveni, že pozítří spolu vyrazí na slíbený výlet do Rhobarova údolí. Už se nemohl dočkat, těšil se hlavně na to, že budou spát ve stanu a vařit si jídlo na ohni. Jistě, mohli by se ubytovat v některém z mnoha pohodlných penzionů s koupelnou, televizí, bazénem a připojením k internetu, ale děda vymyslel tu úžasnou věc se stanováním. Ovšem do té doby se bude muset nějak zabavit sám.

Pro dnešek se rozhodnul navštívit své oblíbené místo v blízkém okolí města. Jednalo se o ruiny starého majáku. Vzpomněl si, jak jej tam dědeček přivedl poprvé. Stál tehdy v němém úžasu nad nádherným výhledem na celé město. Dneska ho to už tolik neuchvacuje, ale přesto - měl to tam moc rád. A navíc, byl to takový jeho každoroční rituál, kterým započínal svůj prázdninový pobyt v Korinu.

Rozloučil se s dědou, který hleděl do nějaké staré tlusté knihy a vydal se na cestu.

-10-

Leon se už po několikáté zadíval na kámen. Nafialovělý nápis byl dobře čitelný. EILEMA KOADESH. Slovům v elejštině rozuměl, přesto mu to nic konkrétního neříkalo. Vzal z police svůj zápisník, ve kterém měl zapsány názvy všech doposud známých kouzel, jež se v období Temna používala, a chvíli v něm listoval. Žádné takové tam ale nenalezl. Odložil zápisník a zahleděl se na ta dvě slova, která si foneticky zapsal na papír. ÍLEMA KADEŠ. Podle fialové barvy nápisu věděl, že se jedná o nekromantské kouzlo. To činilo nález ještě unikátnějším, neboť nevěděl o žádné jiné runě tohoto typu magie, jež by se zachovala. Nalezeny byly pouze dvě rozbité runy s kouzly ohnivými a úlomek runového kamene s vodním kouzlem.

První slovo znamenalo v elejštině dát, vložit, případně zapůjčit. Druhé pak bylo výrazem označujícím dech, v různém kontextu pak i duši nebo život. Leon zkoušel v duchu kombinovat obě slova. Půjčit život ... darovat duši ... dech dávající ... nebo život dávající? Pak jej to trklo. Nekromanti přece svými kouzly manipulovali se smrtí, mrtvými a jejich dušemi. Takže se muselo jednat o zařikadlo, které patrně vracelo život mrtvým. Oživovací kouzlo. Leon se zachvěl vzrušením a pocítil obrovskou touhu někomu se se svým objevem svěřit. Věděl ale, že by to nebyl dobrý nápad. Jednak by o svůj nález s největší pravděpodobností přišel a pak tu hrozil i střet se zákonem.

-11-

Paul vyšel na kopec a byl překvapen, že se zadýchal. Přeci jen nebyl zrovna sportovní typ, pokud nemusel, nikam moc nechodil a raději doma hrál počítačové hry. Ani v tělocviku nijak zvlášť nezářil, měl problém i s tím, aby udělal kotoul. Ale nijak zvlášť jej to netrápilo, spíš se někdy zamýšlel nad tím, proč ho vlastně baví ty výlety s dědou, při nichž se nachodí až až. Zadíval se na město před sebou a na chvíli pocítil pýchu na bohatou historii Korinu, ze kterého jeho rodina pocházela. Napadlo jej vylézt na zídku. Zachytil se rukama za hranu polorozpadlého zdiva a odrazil se od země. Počasím zvětralý materiál se mu však v rukou rozdrobil a on dopadl na zem, přičemž se silně udeřil do hlavy o velký kámen čnějící z hlíny. Úlomky roztříštěné lebeční kosti pronikly do jeho mozku a poslaly Paula nekompromisně do temných hlubin bezvědomí.

-12-

Leon s bezradností hleděl na Paulovy rodiče, kteří stáli u chlapcovy postele. Matka naříkala a neustále chlapce hladila po tváři v pošetilé snaze probrat jej z kómatu. Jeho syn a Paulův otec jen stál a zíral. Po chvíli přišla sestra zkontrolovat přístroje, které udržovaly jeho vnuka při životě. Stav kritický, tříštivá zlomenina spodiny lebeční způsobená pádem a úderem o ostrý předmět. Prognóza nepříznivá, v lepším případě chlapec přežije, ovšem zůstane ve vegetativním stavu. V kómatu. Leon

si rukama zakryl obličej. Je to jeho vina. Viděl to v očích matky i svého syna. Nic neříkali. Po jejich příjezdu do nemocnice a pohledu na jejich jediné dítě s ním ani jeden nepromluvil. Chápal to. Měl za něj zodpovědnost. A selhal. A chtěl to napravit. A možná věděl, jak.

-13-

Zatímco Paulovi rodiče zůstali v nemocnici u svého syna, Leon šel domů. Zamknul dveře a vydal se k policím s knihami. Musel myslet. Ten nápad dostal v nemocnici, byla to šílená, bláhová a jindy prakticky založenému Leonovi naprosto cizí myšlenka. Týkala se runového kamene, který ležel v zásuvce jeho pracovního stolu. Leonovy horečnatý, nevyspaný pohled se stočil k polici, sáhl po knize, kterou kdysi získal od jednoho překupníka. V knize byl mimo jiné návod, který prozrazoval, jak použít runový kámen k výrobě svitku. Nepamatoval si to už přesně, ale nemělo by to být až tak složité. V období Temného věku mohli mít k magii přístup i obyčejní lidé. Nikdo, kromě mágů, nedokázal použít kouzlo vázané na kámen. Ale bylo možné takový kámen využít k výrobě jednorázového kouzla a to pomocí svitku a jednoduché operace. Problém byl pochopitelně v tom, že k runám nebylo snadné se dostat. Mágové svou magii drželi v tajnosti a runové kameny střežili jako oko v hlavě. A jen zřídka udělali výjimku, když vyhověli něčí prosbě a nechali pro něj vyrobit svitek daného kouzla.

Dnes už byly tyto záležitosti pouhou legendou. Žádný z renomovaných historiků by nahlas neřekl, případně nenapsal, že magie skutečně existovala. Oficiálně se jí přiznával pouze náboženský status. Mágové byli zástupci Innosovy, případně Adanosovy a Beliarovy sekty, které mezi sebou soupeřily. Nalezené artefakty v podobě svitků, knih a zlomů runových kamenů byly degradovány na pouhé obřadní a symbolické předměty. Tak zněla oficiální historická doktrína. Vzhledem k tomu, že neexistoval jediný neporušený exemplář runového kamene, nebylo možné prokázat cokoli jiného. Leon tu možnost nyní měl a hodlal ji využít. Měl kámen, měl i dost pergamenových svitků. A byl i dost zoufalý na to, aby se pokusil o nemožné.

-14-

Paul se cítil docela dobře. Vnímal naprosto zřetelně zvuky přístrojů, pláč jakési ženy, konejšivý mužský hlas, kroky lékařů a sester. Nepamatoval si nic. Nevěděl kde je, proč tam je, proč se nemůže hýbat, netušil ani, kdo je on sám. Kupodivu jej to nijak neznepokojovalo, pociťoval zvláštní klid, jako by se nic zvláštního nedělo. A pokud se něco děje, jeho se to netýká. Náhle uslyšel něco, co znělo mírně znepokojivě. V hlavě se mu ozval hluboký hlas, který mu byl povědomý, ale neuměl si jej s ničím spojit. Ten hlas křičel pořád dokola: ÍLEMA KADEŠ ... ÍLEMA KADESH ... ÍLEMA KAD ... Paulův klid zmizel. Cítil tlak, jako by se jej něco snažilo vystrčit někam pryč, do prázdna, které tušil za hranicemi svého nehybného těla. Così chladného a temného s ním cloumalo, bylo jasné, že mu to chce ublížit, vyrvat jej z těla ven ... ÍLEMA KADEŠ! ... opět zazněl ten naléhavý hlas a v tu chvíli se Paul kamsi ztratil. Poslední, co si uvědomil, bylo poznání, že není návratu zpět.

-15-

Lékaři byli překvapeni, nebo spíš šokováni zvratem v Paulově zdravotním stavu. Chlapec se nejenom probрал z kómatu, ale dokonce začal mluvit. Ne příliš srozumitelně, byla to jen taková zmatená slova, která nedávala smysl, ale i tak, pokrok to byl neuvěřitelný. Rodiče jej neustále objímali, plakali radostí a stejně jako lékařský personál tomu nedokázali uvěřit. Leon stál opodál a chlapce jen pozoroval. Po dlouhé době, když vyčerpaní rodiče na chvíli odešli z místnosti, přistoupil k posteli. Chlapec se na něj zadíval a pak jej chytil za ruku. Nic neříkal. Leon v jeho očích viděl cosi zvláštního, jakýsi záblesk, jiskru, a vzápětí poznal, co doposud jen tušil. Všechno je špatně. Před ním neležel Paul, syn Marie a Lukase, jeho vnuk. Ta bytost, která na něj beze slova zírala a doslova četla jeho myšlenky, byla prastará. V hlavě mu nezřetelně zněl hlas, který však

každým okamžikem sílil, až se z něj stal řev. Z'ARAM BASOAR EKOADISH ... JÁ JSEM POŽÍRAČ DUŠÍ ... Pod Leonem se zhoupla podlaha. To, co kdysi bývalo chlapcem, se na něj usmálo, vědoucne a vlastně skoro moudře. Hlavně pak ale s uspokojením. Leon zanaříkal. A potom už nebylo nic, co by jej trápilo.

-16-

Když do pokoje vešli Lukas se svou ženou, spatřil, jak se jeho otec a jeho syn drží za ruce a usmívají se na sebe. Byl to takový podivný výjev, že mu z něj naskočila husí kůže, a při pohledu na manželku poznal, že i ona je celá nesvá. Netušil, proč. Potom ale ti dva otočili hlavy a obdarovali jej i Marii zářivým úsměvem. A v tu chvíli se zdálo být už vše v nejlepším pořádku.